

καραούλι

καραούλι, το, ουσ. [ίσως από το σλαβ. karaul]. **1.** η σκοπιά, η φρουρά: «ποιος έχει σειρά να πάει στο караούλι;». **2.** ο σκοπός, ο φρουρός: «ποιος είναι караούλι αυτή την ώρα;». (Δημοτικό τραγούδι: *μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι μαύροι κλέφτες! Ποτέ μας δεν αλλάζουμε και δεν ασπροφορούμε ολημερίς στον πόλεμο, τη νύχτα караούλι*). **3α.** (στη γλώσσα της αργκό) το άτομο που προσέχει από θέση από την οποία δε γίνεται αντιληπτό μήπως έρθει κάποιος ή κάποιои που δε θα έπρεπε να δει ή να δουν μια κρυφή ή παράνομη ενέργεια ή πράξη, και που είναι επιφορτισμένο να ειδοποιήσει τους ενδιαφερομένους για να προφυλαχτούν. Συνήθως σε αυτή την περίπτωση το άτομο αυτό μιμείται τη φωνή της κουκουβάγιας ή αναβοσβήνει συνηματικά κάποιο φακό ή, αν βρίσκεται πολύ κοντά, τους ειδοποιεί με τη συνηματική λέξη *σύρμα!* (βλ. λ.): «την ώρα που θα μπουκάρουμε στο μαγαζί, εσύ θα 'σαι караούλι». **β.** η θέση, το παρατηρητήριο, όπου κάθεται το άτομο αυτό: «ποιος θα καθίσει στο караούλι;». **γ.** η αποστολή, το έργο του ατόμου αυτού: «πρέπει να βάλεις κανέναν ξύπνιο, γιατί δεν είναι εύκολη δουλειά το караούλι».

- κρατώ караούλι, βλ. συνηθέστ. κρατώ τσίλιες, λ. τσίλια·

- στήνω караούλι, ενεδρεύω: «του 'στησαν караούλι σ' ένα στενό και τον σακάτεψαν στο ξύλο»·

- φυλάω караούλι, βρίσκομαι στη σκοπιά μου, είμαι σκοπός: «όση ώρα φυλούσα караούλι, δεν πέρασε κανείς».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας